

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy ve věci žalobce: **I. K.**, zast. advokátem JUDr. Vladimírem Trnkou, AK, Bělehradská 77, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti proti rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 5 Az 79/2003, ze dne 19. 5. 2003, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra č. j. OAM–286/VL-16-03-2002, ze dne 28. 1. 2002 odmítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu, podanou 10. 1. 2002 jako zřejmě bezdůvodnou, podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), neboť žalobce v ní uváděl, dle žalovaného, pouze potíže se soukromými osobami a byl veden snahou legalizovat pobyt na území ČR. Zároveň žalovaný ve výroku rozhodnutí konstatoval, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce dne 21. 3. 2002 opravný prostředek (dnes posuzovaný jako žaloba), kde nejprve v obecné rovině namítal, že žalovaný porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť řádně nezjistil skutkový stav věci a proto i věc nesprávně právně posoudil, dále namítal, že důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné, což mělo podle žalobce za následek porušení ust. § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, a že rozhodnutí nevyplývalo ze zjištěných podkladů a chyběla logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro ně. Blíže tyto důvody nekonkretizoval. Dále uváděl,

že má strach se vrátit na Ukrajinu kvůli neznámým vyděračům - mafiánům, ti by mu sebrali nákladní auto ZIL, které si koupil, a možná by byl ohrožen i jeho život.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze 19. 5. 2003, č. j. 5 Az 79/2003 tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v souladu s ust. § 47 odst. 3 správního řádu. Soud neshledal, že by žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. Naopak soud dospěl k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav soud shledal jako přiléhavě právně posouzen a s právním názorem žalovaného se ztotožnil. Městský soud dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žaloba pouze opakovala důvody, které žalovaný posoudil při posuzování žádosti žalobce o azyl, a soud se s tímto posouzením ztotožnil. Skutečnost, že žalobce podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole svědčí, podle názoru soudu, tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány Ukrajiny, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice, jak je uváděno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je, podle názoru soudu, přiléhavě posouzena i překážka vycestování podle ust. § 91 odst. 1 zákona o azylu, s uvedením nejen zákonného znění, ale i konkrétních zjištění žalovaného. Soud se i s tímto skutkovým a právním závěrem žalovaného ztotožnil.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 26. 5. 2003 (zjištěno z doručenky založené v soudním spise), kasační stížnost byla podána osobně dne 4. 6. 2003, odůvodněna byla prostřednictvím určeného právního zástupce podáním ze dne 23. 6. 2003 a následně dne 7. 6. 2003 byla ještě doplněna návrhem právního zástupce na přiznání odkladného účinku. Soud tato doplnění zohlednil i přesto, že nebyla činěna na základě výzvy soudu k doplnění podání)§ 106 odst. 3 s. ř. s.), ale na základě vlastní iniciativy stěžovatele. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především uvádí, že skutková zjištění, z nichž správní orgán vycházel, nejsou úplná. Dále má stěžovatel zato, že problémy, které má ve svém domovském státu, jsou problémy podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel jako podnikatel patří k určité sociální skupině, která se v jeho domovském státu teprve vytváří po více jak sedmdesáti letech její plné absence. Protože právě u této sociální skupiny lze očekávat majetek, má stěžovatel odůvodněný strach ze svého pronásledování, jak se mu již v minulosti vícekráte stalo a jak to uvedl ve své žádosti o azyl. Za této situace je dán jeho strach dosavadní nečinností příslušných státních orgánů, které by měly zajistit osobní bezpečnost a v případě jejího porušení zasáhnout, což se v případě stěžovatele nestalo. Pokud uvedené důvody nebyly postačující pro pozitivní rozhodnutí v azylovém řízení, pak má stěžovatel zato, že nebyla z těchto důvodů správně posouzena otázka týkající se překážky vycestování, neboť jak již stěžovatel uvedl, je v jeho domovském státu ohrožen život z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Stěžovatel dále uvádí, že skutečnosti uváděné v žádosti o azyl je možno ověřit a doplnit výslechem manželky stěžovatele, která obdržela roční vízum a od května 2003 žije se stěžovatelem na adrese pobytu stěžovatele v České republice. Vzhledem k tomu, že v České republice stěžovatel nyní žije se svojí manželkou, jsou zde podle jeho názoru dány též humanitární

důvody pro legalizaci pobytu stěžovatele na území ČR alespoň po dobu, po kterou je zde legalizován pobyt jeho manželky.

Stěžovatel proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeno a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožňuje s napadeným rozsudkem soudu. K tomu, že se stěžovatel dovolává výpovědi své manželky k ověření skutečností žádosti o azyl žalovaný uvádí, že manželka stěžovatele nebyla a není žadatelkou o azyl a žalovanému není proto známo, kdy do České republiky přijela a jaký druh pobytu jí byl povolen. Skutečnost, že manželka pobývá v České republice „legálně“ není podle vyjádření žalovaného důvodem pro udělení humanitárního azylu.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) i b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení.

Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí–li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Městského soudu v Praze neshledal. Městský soud se zabýval těmito otázkami a neshledal, že by žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. Naopak dospěl k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav shledal jako přiléhavě právně posouzen a s právním názorem žalovaného se ztotožnil. Po posouzení těchto závěrů Městského soudu v Praze se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje.

Pokud stěžovatel zpochybňuje závěr soudu (jakož i správního orgánu) o tom, že důvody jím uplatňované odůvodňují aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu, jde o spor o to, zda určitý skutkový stav lze podřadit pod konkrétní právní větu (spor o výklad této právní věty, resp. určitého jejího pojmu). Jedná se tedy o posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a i tady se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením a závěry Městského soudu v Praze. Zákonodárce v daném ustanovení implementoval ustanovení čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, z něhož zřetelně vyplývá, že se musí jednat o represi ze strany státu z důvodu

příslušnosti k určité společenské vrstvě, resp. sociální skupině. V daném případě se o takovou státní represi nejednalo, stěžovatel, jak sám uvedl, má strach se vrátit na Ukrajinu kvůli neznámým vyděračům - mafiánům, kteří by mu sebrali nákladní auto ZIL, které si koupil, a možná by byl ohrožen i jeho život. Navíc skutečnost, že stěžovatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy stěžovatele se státními orgány Ukrajiny pro příslušnost k určité sociální skupině, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice.

Z obdobných důvodů považuje Nejvyšší správní soud za správně posouzenou i otázku překážky vycestování podle ust. § 91 odst. 1 zákona o azylu.

Proto žalovaný správní orgán i soud prvního stupně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

K poznámce stěžovatele obsažené v kasační stížnosti, že vzhledem k tomu, že v České republice stěžovatel nyní žije se svojí manželkou, jsou zde podle jeho názoru dány též humanitární důvody pro legalizaci pobytu stěžovatele na území ČR alespoň po dobu, po kterou je zde legalizován pobyt jeho manželky, je nutno poznamenat, že touto skutečností se Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. (podle něhož *„Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.“*) zabývat.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 27. 8. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu